

Arrest

nr. 216 392 van 5 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TROCH
Brusselstraat 51
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 2019 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TROCH die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 oktober 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart op dezelfde datum het grondgebied te hebben betreden.

1.2. Inzake het verzoek om internationale bescherming neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 november 2012 gaat verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 28 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit bevel wordt verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 november 2012 ter kennis gebracht.

1.4. Bij arrest van 13 februari 2013 met nummer 97 078 stelt de Raad de afstand vast van het beroep gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2012.

1.5. Op 22 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit bevel wordt verzoeker bij aangetekend schrijven van 25 februari 2013 ter kennis gebracht.

1.6. Op 7 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde datum ter kennis gebracht.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 23 januari 2019 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de thans bestreden beslissingen. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen op 29 januari 2019 een vordering tot gewone schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het op 4 februari 2019 ingediende verzoekschrift blijkt dat verzoeker in eerste instantie, met toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de versnelde behandeling wenst te verkrijgen van de op 29 januari 2019 ingediende gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Gelet op voormelde wetsbepalingen dient, naargelang een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een eerste of een meervoudige verwijderingsbeslissing, een beroepstermijn van vijf of tien dagen te worden gerespecteerd. Deze termijn gaat in vanaf het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt. *In casu* werd aan verzoeker op 23 januari 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. De tenuitvoerlegging van de door verzoeker bestreden verwijderingsmaatregel is derhalve reeds *"imminent"* sedert 23 januari 2019.

In de bestreden verwijderingsmaatregel kan verder het volgende worden gelezen:

"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28/11/2012 (13qq) en 07/09/2017 dat hem betekend werd op 04/12/2012 en 07/09/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd."

Het bestreden inreisverbod is verder opgelegd omwille van de vaststelling dat verzoeker geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker geeft niet aan te betwisten dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel minstens een tweede verwijderingsmaatregel betreft, waardoor *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen gold.

Het staat dan ook vast dat verzoeker, door het indienen van een verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid op 4 februari 2019, de beroepstermijn die is opgenomen in 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Verzoeker betoogt dat er op 23 januari 2019 nog geen sprake was van een imminente tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, waar er nog geen concrete repatriëringsdatum was bepaald en gelet op de hangende procedure voor de familierechtbank in het kader van de erkenning van een kind waarbij op 6 december 2018 de zitting werd uitgesteld naar 10 januari 2019 zodat de partijen intussen de erkenning in orde konden brengen, hetgeen op heden blijkbaar nog steeds niet mogelijk was gelet op het ontbreken van documenten. Verzoeker is van mening dat het imminent karakter van de huidige vordering pas is ontstaan doordat hij op 31 januari 2019 kennis kreeg van een vlucht die was gepland voor 6 februari 2019. Dit betoog kan niet worden bijgetreden. De verwijderingsmaatregel van 23 januari 2019 ging immers gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker wist derhalve dat hij op elk ogenblik kon worden gerepatriëerd, niettegenstaande de hangende procedure voor de familierechtbank. Deze laatste procedure werkt niet opschortend. In de bestreden verwijderingsmaatregel wordt ook reeds rekening gehouden met deze hangende procedure. In dit verband werd in de motivering onder meer gesteld dat geen sprake (meer) is van een gezinscel. Verweerder heeft, door deze beslissing gepaard te laten gaan met een beslissing tot terugleiding naar de grens en tot vasthouding, op duidelijke wijze geoordeeld dat deze hangende procedure voor de familierechtbank een effectieve verwijdering voor hem niet in de weg staat, zodat het voor verzoeker vanaf dat hij werd vastgehouden duidelijk moest zijn dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent was. De wetgever verbindt – in artikel 39/82, § 4, tweede lid en artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel ook in de eerste plaats met de vasthouding met het oog op de tenuitvoerlegging van deze maatregel. Verzoeker overtuigt niet dat de eigenheden van de thans voorliggende zaak hierover *in casu* anders kunnen doen denken.

De vordering is onontvankelijk *ratione temporis*.

Aangezien de vordering niet op ontvankelijke wijze werd ingesteld kan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om de schorsing en het uitstel *"van de voorziene repatriëring op 6/2/2019 tot dat er uitspraak is over het verzoek tot vernietiging van de bestreden beslissingen en er een vonnis is tussengekomen van de Familierechtbank te Hasselt inzake de erkenning van het minderjarig kind [D.A.]"*, wat niets anders is dan een anders geformuleerd verzoek tot schorsing van deze beslissingen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS